

EL SILENCI DE LES MUNTANYES

En plena Universitat Catalana d'Estiu a Prada. La visió del Canigó, sense voler, em feia viatjar des del seu imponent silenci a la bigarrada reunió universitària anual d'un País, sota domini francès, que es resisteix a morir. La força majestàtica del pic ens emparava la pau en aquell aiguabarreig de gent més o menys intel·lectual, convocada en nom de la cultura i de la fe en el perfeccionament constant de la vida col·lectiva. Per això havíem arribat a aquell escenari intel·lectual i polític de durada limitada. Certament en una setmana no es pot tractar a fons cap matèria, però sí que serveix per remoure voluntats, vocacions, retrobaments personals, nostàlgies, i el més important: decisions vitals a prendre per part d'alguns de cara l'avenir i que després al llarg del temps caldrà anar aprofundint. Malgrat el soroll que tanta gent provocava, a Prada no es va trencar el silenci íntim, aquell que t'enfronta amb tu mateix, el que no enganya, el que quan en pots gaudir i fruit t'allibera de moltes cabòries i condicionaments, i esdevens independent de tants passats que tots portem arrossegant.

En les travesses muntanyenques s'empra la llibertat d'escollir camins entre moltes cruïlles que es presenten i en això no quedés mai satisfet ni segur del tot però és el que comporta l'exercici de la llibertat. I tots tenim un passat que ens ha deixat la sensació agredolça de la recança i també una història personal que ha madurat la ruta de la independència i llibertat personal. I això també és vàlid per a qualsevol col·lectiu des de la família, associació o poble. Davant del passat més o menys exitós i nebulós s'erigeix l'esperança i la il·lusió d'un esdevenidor millor, durí el que durí. L'enfortiment de la pròpia llibertat no acaba mai. Aquell silenci que tant hi ajuda la muntanya, malgrat la remor que el vent provoca en els arbres, no es trenca. Qui no ha escoltat amb veneració els cants de la natura enmig de la soledat que tants moments ens acompanya? Solitud imponent dels éssers que més estimes i t'acompanyen en els cims de les serralades i que no et

coarten en res. La muntanya et fa sentir intemporal, petit en volum i dimensions, i gran com a persona que es rendeix davant la immensitat.

Hi ha qui admira el possible autor de tot allò que contempla i d'altres s'extasien en veure una realitat inabastable sense més. I a tots, però, des d'una tribuna única com la de Prada, aquella visió espectacular ens invita a fressar els camins del treball que una comunitat com la nostra necessita. Sobretot fortalesa moral i de victòria. Per aquella Universitat van passar innumerables personatges de la cultura i de la política. Tots eren lluitadors que ens convidaven a l'apat del progrés de debò, el de la superació personal, el del l'esforç continuat, el del lliurament a canvi de res o només amb la satisfacció del deure acomplert. En esguardar aquell cim pirinenc em preguntava si el meu País tindria unes arrels proporcionades a la imatge imponent i voluminosa que veia, i això m'aproximava al somni de la nostra victòria que com a "era messiànica" molts esperem. En sentir-nos recolzats uns amb els altres, Prada es convertí en un estel que assenyalava el camí de l'alliberament.

El massís del Canigó (2785 m) des de les instal·lacions de la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada (Conflent).

Foto: Lluís Gonzàlez

Enric Cirici